

Větrné mlýny mají svou historii. Psal jsem je za hluboké totality, většinu básní během povinné vojny začátkem osmdesátých let. Byla mi souzena posádka protivzdušné obrany v polích za obcí Mierovo na jihu Slovenska. Často jsem odtud utíkal, tak se stal kontrast svobody a kasárenské obehnanosti inspirací různých úvah a vzpomínek. Právě tehdy definitivně odcházeli svět mých originálních strýců a tet, kteří pamatovali ještě zlaté časy svobody během První republiky.

Ručně jsem tehdy sepsal dva exempláře Větrných mlýnů, jeden pro moji budoucí ženu Hanku, jíž byly z velké části určeny. Originálními akvarely je doplnil můj dobrý přítel Jaro Beliš. Básničky začaly kolovat mezi našimi přáteli, a tak jsem přidával další. Ani ve snu mě nenapadlo, že jednou oficiálně vyjdou. Psal jsem je pro lidi (a o lidech), které jsem měl rád. Nikomu nevadilo, že si žily vlastním životem.

Po mnoha letech totalita padla a Větrné mlýny vyšly jako útlá knížka s ilustracemi Jara Belíše. Na scénu vstoupila taky naše tříletá dcera Maruška, když namalovala sérii mlýnků, jež zaujaly autora knižního designu Jula Nagye. Staly se od té chvíle pevnou součástí knihy, Mária měla v tiráži dokonce vlastní copyright s legračním podpisem.

Tato verze obsahuje výběr šedesáti básní, jež byly později natočeny jako audiokniha. Nahráli je Viktor Preiss a Lukáš Hlavica s hudbou Huberta Bittmana. Zde jsou doplněny pouze dvě další básně: O zázraku a O radosti. Nahrávka vyšla na CD v roce 2018, stala se tehdy součástí rozšířeného knižního vydání.

Pokud zjistíte, že Větrné mlýny jsou v něčem tak trochu i o vás, pak nebyly psány zbytečně. Možná máte i vy pocit, že největší jsou úplně obyčejné věci a nejdražší poklady bývají zcela zdarma. Vstupte tedy do nenápadného světa Větrných mlýnů.

Daniel Raus

Tuto knihu věnuji
každému, kdo zjistí
že se v ní píše
také o něm.

Všechny příběhy
v této knize
jsou pravdivé.

O DÉLCE ŽIVOTA

Když jsem byl malý, myslel jsem si
že budu žít tisíc let.
Tisíc bylo totiž největší číslo
jaké jsem znal.
Nebyl jsem sobecký, a tak jsem usoudil
že tisíc let budou žít
také všichni lidé
které mám rád.
Dneska mi tisíc let zdaleka
nestačí
neboť i věčnost
se mi zdá málo.

O SNU

Plaval jsem hluboko průzračnou
namodralou vodou
skly brýlí jsem si prohlížel
záračný svět rozmarných tvarů
houbovitě medúzy
průsvitně růžové a safírové
křišťálově lehké jako
hudba Pink Floyd.
Omámen tou krásou, jsem si nevšiml
žlutého žraloka
který se rýsoval ve tmách hlubin
a mýjel můj bok.
Lidé venku se dívali
na toto obrovské akvárium
občas mi nechali doplnit kyslík
abych vydržel
co nejdéle.